

Sygn. akt III UK 141/18

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania S. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O.

o prawo do emerytury,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 5 lutego 2019 r.

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 listopada 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 14 listopada 2017 r. oddalił apelację skarżącego S. S. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z 27 grudnia 2017 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji pozwanego organu rentowego z 20 października 2016 r., odmawiającej mu prawa do wcześniejszej emerytury wobec braku 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Za pracę w szczególnych warunkach nie uznano zatrudnienia skarżącego w [...] Zakładach [...]. Sąd nie stwierdził, że skarżący wnioskodawca pracował wówczas stale i w pełnym wymiarze jako spawacz. Był zatrudniony jako ślusarz, a nadto wykonywał czynności związane ze spawaniem głowic żeliwnych

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W uzasadnieniu zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., art. 233 k.p.c. w szczególności przez nieuwzględnienie całości zawnioskowanych dowodów. Ponadto art. 328 § 2 k.p.c. i

art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c., polegające na przyjęciu za własne ustaleń Sądu Okręgowego bez merytorycznych rozważań.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazuje zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Skarżący odwołuje się do podstawy przedsądu z art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c., jednak z zarzutów i argumentacji wniosku nie wynika, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Mankament wniosku polega na tym, że poprzestaje tylko na przepisach prawa procesowego. Nie jest to właściwe, bo zarzuty procesowe mają znaczenie, jeżeli uchybienie przepisom postępowania mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Taki jest punkt odniesienia w ocenie zarzutów podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), zatem tym bardziej w ocenie zarzutu procesowego podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Chodzi wszak aż o oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Rzecz tym, że o wyniku sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) decyduje prawo materialne, gdyż to ono wyznacza jakie postępowanie dowodowe było konieczne dla dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności i czy przedmiotem dowodu były fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 217 § 3 k.p.c. i art. 227 k.p.c.).

Objęty skargą wyrok odwołuje się do prawa materialnego i procesowego.

Skarżący niewłaściwie poprzestaje tylko na prawie procesowym (również w zarzutach podstawy kasacyjnej), gdyż jak wskazano zarzuty procesowe mają znaczenie tylko gdy uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. O wyniku sprawy decyduje prawo materialne. Bez zarzutu naruszenia prawa materialnego oceny tej nie można dokonać.

Sąd Najwyższy nie rozpoznaje sprawy tak jak Sąd powszechny, nie prowadzi zatem postępowania jako kolejna (powszechna) instancja.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest uprawniony, gdyż przepis ten bezpośrednio odnosi się do oceny dowodów i ustaleń faktycznych, dlatego w

orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że nie może być podstawą zarzutu skargi kasacyjnej, a więc tym bardziej podstawą przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ze względu na ograniczenie wynikające z art. 398³ § 3 k.p.c. W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu a późniejszym rozpoznaniem zarzutów skargi kasacyjnej z ograniczeniem wynikającym z art. 398³ § 3 k.p.c. Granice ustaleń stanu faktycznego wyznacza dwuinstancyjne postępowanie dowodowe przed Sądem powszechnym. Sąd Najwyższy w ocenie zarzutów skargi związany jest też ustaleniami faktycznymi na których oparto zaskarżony wyrok (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych przyczyn również zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. nie składa się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Sąd powszechny mógł uznać, iż okoliczności sporne zostały dostatecznie wyjaśnione do rozstrzygnięcia. Sąd powszechny nie przeprowadza wówczas wszystkich dowodów wskazywanych przez stronę. Skarżący nie zarzuca naruszenia art. 217 § 3 k.p.c. ani art. 227 k.p.c.

Nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., gdyż uzasadnienie wyroku sporządza się po jego wydaniu. Nie jest to przepis określający prawne podstawy ustaleń stanu faktycznego lub podstawy materialnoprawne rozstrzygnięcia. Naruszenie tego przepisu może stanowić zasadny zarzut kasacyjny, gdy uzasadnienie wyroku nie pozwala na kontrolę kasacyjną. Sytuacja taka nie występuje w sprawie, gdyż z uzasadnienia wyroku wynika stan faktyczny sprawy i podstawa prawna rozstrzygnięcia. Czym innym jest ocena prawidłowości stanu faktycznego i podstawy materialnej wyroku. Chodzi wówczas o zarzuty kasacyjne z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. należy do zarzutów z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., jednak zakres (funkcja) art. 328 § 2 k.p.c. nie obejmuje swym przedmiotem kontroli prawidłowości ustaleń faktycznych i podstawy prawnej rozstrzygnięcia. Obejmuje jedynie wskazanie przez Sąd na sferę faktyczną i prawną wyroku. Jeśli jednak nawet występują w tym zakresie mankamenty, to nie jest to równoznaczne z naruszeniem prawa procesowego mającym istotny wpływ na wynik sprawy.

Taka sama miara odnosi się do zarzutu naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. Wówczas wymaga się wskazania konkretnego zarzutu apelacji skarżącego, który nie został należycie rozpoznany i oceniony. Natomiast w

odniesieniu do art. 382 k.p.c. należy wskazać materiał pominięty (zgromadzony w sprawie a nie nieprzeprowadzone dowody) i wykazać, że miało to wpływ na stosowanie prawa materialnego. Dopiero wtedy otwiera się dalsza ocena, czyli czy miało to wpływ na wynik sprawy. Tego zaś we wniosku brak.

Skarżący natomiast pomija to co Sąd ustalił i ocenił, czyli, że pracował jako ślusarz i spawał głowice, jednak spawanie nie było pracą stałą i w pełnym wymiarze, dlatego nie było podstaw do stwierdzenia pracy w szczególnych warunkach uprawniającej do przyznania wcześniejszej emerytury.

Zgodnie z pominiętym w skardze § 2 ust. 1 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i wykazem A, dział XIV, poz. 12 za prace w szczególnych warunkach uznaje się prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowo wodorowym, a nie prace ślusarzy, którzy mogą też spawać, dlatego brak podstaw do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).